

- Ad 7. « Negative, prout iacet ».
- Ad 8. « Negative, prout iacet; sed spectare ad Parochos ».
- Ad 9. « Negative, prout iacet; sed spectare ad Ecclesiam digniorem, ad formam Constitutionis Leonis X n. 22, § 14 ».
- Ad 10. « Negative, prout iacet; sed licere Confratribus dumtaxat in Festivitatibus solemnioribus eiusdem Ecclesiae vel Oratorii ».
- Ad 11. « Negative ».
- Ad 12. « Negative; et quoad benedictiones cum Reliquiis et Imaginibus serventur Decreta ».
- Ad 13. « Satis provisum in superioribus ».
- Ad 14. « Affirmative; nisi aliter Ordinarius statuatur ex rationabili causa ».
- Ad 15. « Affirmative ».
- Ad 16. « Affirmative ».
- Ad 17. « Negative ».
- Ad 18. « Affirmative ».
- Ad 19. « Negative; nisi aliter Episcopus disponat ».
- Ad 20. « Affirmative, quando tumulandus est subiectus Parocho, intra cuius fines est Ecclesia vel Oratorium ».
- Ad 21. « Affirmative ».
- Ad 22. « Negative, nisi adesset licentia Episcopi ».
- Ad 23. « Negative extra propriam Ecclesiam ».
- Ad 24. « Negative ».
- Ad 25. « Negative ».
- Ad 26. « Negative ».
- Ad 27. « Negative ».
- Ad 28. « Negative ».
- Ad 29. « Negative ».

Ad 30. « Affirmative, dummodo non impediatur functiones et divina Officia ».

Ad 31. « Affirmative ».

Ad 32. « Negative ».

Ad 33. « Negative ».

Et ita, salvis tamen conventionibus et pactis in erectione Confraternitatum forsitan factis, concordis inter partes initis et a S. Sede approbatis, Indultis, Constitutionibus synodalibus et provincialibus, consuetudinibus immemorabilibus vel saltem centenariis, declaravit ac decrevit: « Si SSmo Domino Nostro videbitur », Die 10 Decembris 1703.

Et facta deinde per me Secretarium de praedictis Decretis SSmo Domino Nostro relatione, praevia eorundem integra lectura, « SS. laudavit benigneque approbavit, et publicari et, non obstantibus quibuscumque aliis in contrarium facientibus, servari mandavit ». Die 12 Ianuarii 1704.

(Decr. authent. S. R. C. n. 2123).

VI.

Innocentii XIII Constit. « Apostolici ministerii » de restauranda ecclesiastica disciplina. — 13 Maii 1723.

Apostolici ministerii, quod Nobis, licet immerentibus, imposuit superni dispositio consilii, ratio praecipue exigit, ut ecclesiasticae disciplinae in iis, qui in sortem Domini vocati sunt, aut servandae, aut ubi opus fuerit, restaurandae, iuxta sacrorum canonum instituta, et sanctissimas Ecclesiae leges et ordinationes, omni studio advigilemus; post enim primi parentis lapsus semper ad inferiora nos deprimit humanae mortalitatis

infirmitas, et carnis fragilitate observantiae vigor paulatim relaxatur; unde et de mundano pulvere religiosa etiam corda sordescere, et in ipso agro Domini spinas ac tribulos identidem germinare, quotidiana experientia edocemur: quod si noxia inde evellantur et utilia plantentur, dubitandum non est, quin uberior, benedicente Domino, electi sanctorum operum frumenti messis exsurgat, omnisque populus in via Domini, prae-lucente clero, feliciter progrediatur. Cum itaque dilectus Filius Noster Ludovicus S. R. E. Cardinalis Beluga et Moncada nuncupatus, ecclesiae Carthaginen. ex concessione et dispensatione Apostolica Praesul, in ipsius Pontificatus Nostri primordiis, Nobis exposuisset, nonnulla ecclesiasticae disciplinae rationibus ac saluberrimis sacri oecumenici Tridentini decretis haudquam consentanea sensim in diversis inclytæ nationis Hispanicae locis obrepisise, iisque ut opportunum remedium adhiberetur a Nobis, quibus est commissa plenitudo sollicitudinis, nedum ipse Ludovicus Cardinalis et Praesul, sed et alii venerabiles Fratres Archiepiscopi et Episcopi regnorum Hispaniarum humiliter postulassent: eorumque enixis precibus sua etiam studia ac vota carissimus in Christo Filius Philippus Hispaniarum rex Catholicus, pro eius singulari pietate et eximio christianae religionis zelo, datis hac de re ad Nos pluribus literis, coniunxisset: Nos Congregationi particulari nonnullorum ex venerabilibus Fratribus Nostri eiusdem S. R. E. Cardinalibus Concilii Tridentini Interpretibus, a Nobis deputatorum, rem omnem sedulo examinandam demandavimus. Id autem cum ab ipsa Congregatione Cardinalium, ea, qua par erat, maturitate praestitum, illiusque sententia ad Nos per eiusdem Congregationis Secretarium relata fuerit; de

memoratorum Cardinalium consilio, congruum et opportunum duximus ea, quae infra sequuntur, ad omnipotentis Dei gloriam, Ecclesiae utilitatem, veteris disciplinae instaurationem et spiritualem regnorum Hispaniarum aedificationem, hac Nostra perpetuo valitura Constitutione statuere, decernere et declarare:

1. « Primum igitur, cum a Patribus memorati Concilii Tridentini, Divino afflante Spiritu, sapientissime animadversum fuerit, quantum christianae reipublicae intersit, accuratum haberi delectum circa eos, quibus sacra ministeria committenda sunt, et in quorum vitam ceteri fideles iugiter oculos conicientes, sumpturi inde sunt exemplum, quod imitentur, proptereaque provide ab iisdem Patribus cautum fuerit, ecclesiasticae militiae per primam tonsuram adscribendos non nisi illos esse, qui probabilem praebeant coniecturam, se non saecularis iudicii declinandi consilio, sed sincero animo praestandi fidelem cultum ac servitium Deo, hoc vitae genus elegisse, volumus, ut pro tutiori ipsius conciliaris sanctionis executione, ab omnibus regnorum Hispaniarum huiusmodi Archiepiscopis et Episcopis non alii ad primam tonsuram in posterum admittantur, quam quibus ecclesiasticum aliquod beneficium statim conferendum sit; aut quos constiterit literarum studio operam sic dare, ut quasi in via ad Ordines, tum minores, tum etiam deinde maiores suscipiendos versari videantur; vel demum quos viderint expedire alicuius ecclesiae servitio vel ministerio deputari.

2. « Et tam in his, qui ad primam tonsuram, quam in aliis, qui promoveri ad Ordines etiam minores optaverint, omnino servetur pariter regula ab eodem Concilio Tridentino tradita; nimirum, ut nullus ordinetur, qui iudicio sui Episcopi non sit utilis aut ne-

cessarius suis ecclesiis, quique illi ecclesiae, aut pio loco, pro cuius utilitate aut necessitate assumitur, non adscribatur, ubi re ipsa functiones muneri suo consentaneas exercent. Quod si qui modo reperiantur, vel clericali tonsura iam initiati, vel ad Ordines sive minores sive maiores iam promoti, qui nulli certae ecclesiae vel loco pio adscripti fuerint, Episcopi adscriptionem huiusmodi, vel a seipsis vel a praedecessoribus suis omissam, statim suppleant, non minus quoad omnes in maioribus Ordinibus etiam presbyteratus constitutos, quam quoad eos, qui vel sola prima tonsura vel minoribus Ordinibus initiati, beneficium tamen ecclesiasticum possident; ex reliquis autem, ut praefertur, vel sola prima tonsura insignitis vel in minoribus Ordinibus constitutis, sed beneficio carentibus, non nisi eos adscribant, quos ecclesiis suis utiles vel necessarios esse iudicaverint. Ceterum antedictae adscriptionis executionem differri posse per aliquod temporis spatium, quod ipsis Episcopis conveniens videbitur, permittimus quoad eos, qui a dioecesi, in qua tonsuram vel Ordines susceperunt, causa ediscendi literarum scientias in aliqua publica universitate vel gymnasio, sive ex alia rationabili causa a suo Episcopo approbata vel approbata, absentes reperiantur.

3. « Cum autem clerici, qui in episcopalibus seminariis educantur, ut commodius ad literarum sacramque rerum studia operam conferre aliisque a Concilio Tridentino praescriptis addiscendis magis assidue incumbere possint, teneantur iuxta eiusdem Concilii decretum diebus tantum festis cathedrali aliisque loci ecclesiis inservire: hanc quidem servitii per eos obeundi rationem servari in omnibus Hispaniarum dioecesibus, necnon ipsos generalibus dumtaxat totius cleri suppli-

cationibus sive processionibus interesse volumus et mandamus; sublata quacumque maioris servitii consuetudine, etiam immemorabili, postpositaque etiam quacumque appellatione aut inhibitione. Quod si aut seminarium reperiat, cuius fundatione aliter cautum esset ob adiectam gravioris servitii legem ab illo, qui seminarium ipsum fundaverit seu dotaverit, vel ei piam aliquam largitionem contulerit, Episcopi ad Nos et pro tempore existentem Romanum Pontificem id referant, ut desuper opportune provideri valeat.

4. « Praeterea, cum maxime deceat eos, qui propius ad sacratissima mysteria accessuri sunt, ultra cetera requisita, congruenti etiam pollere scientia, qua praediti viam salutis indicare aliis Christifidelibus possint, Episcopi non nisi eos ex clero tam saeculari quam regulari ad sacros Ordines admittant, quos ob scientiam aliasque qualitates eo gradu vere dignos per diligentem inquisitionem compererint; adeo ut satis non sit illos, qui promoveri ad Ordines praedictos optant, linguam latinam intelligere, catechismo instructos esse, atque apte respondere quaesitis circa Ordinem suscipiendum sibi in examine propositis. Qui vero ad presbyteratum erunt assumendi, idonei prius per accuratum similiter examen comprobentur ad ministranda Sacramenta, et ad populum docendum ea, quae scire omnibus necessarium est ad salutem; quod quidem ut recte praestari possit, eosdem Episcopos in Domino hortamur, ut quantum fieri potest, eos tantum ad sacerdotium assumant, qui saltem theologiae moralis competenter periti sint.

5. « Quod si domicilium in una dioecesi habentes, beneficium vero in altera, ordinari ad eiusdem beneficii titulum optaverint ab Episcopo, in cuius dioecesi beneficium huiusmodi situm est, Episcopus domicilii

debeat eos, si in suam dioecesim reversuri sunt, super scientia vel idoneitate examinare ante concessionem litterarum testimonialium super eorum natalibus, aetate, moribus et vita, iuxta Constitutionem fel. rec. Innocentii Papae XII Praedecessoris Nostri, quae incipit *Speculatores*, obtinendarum; addito quoque compertae idoneitatis testimonio in iisdem literis: haeque concedi nullatenus debeant, si antedicto examine tamquam habiles approbati non fuerint, iisque iuxta praemissam formam non impetratis, minime possint ab aliquo Episcopo, cui etiam ratione obtenti beneficii subiecti sint, ad Ordines promoveri: sique secus fiat, ordinans quidem a collatione Ordinum per annum, ordinatus vero a susceptorum Ordinum executione, quamdiu proprio Ordinario videbitur expedire, eo ipso suspensus sit, aliisque insuper gravioribus poenis, pro modo culpa, Nostro et pro tempore existentis Romani Pontificis arbitrio infligendis, uterque subiaceat. Cumque etiam, iuxta memoratam Innocentii Praedecessoris Constitutionem, ratione ac titulo beneficii in aliena dioecesi obtenti, non aliter liceat Ordines ab Episcopo eiusdem dioecesis suscipere, quam si beneficium praedictum sit eius redditus, ut ad congruam vitae sustentationem, deductis oneribus, per se sufficiat, declaramus, sufficientiam huiusmodi praefiniendam esse, non iuxta taxam synodalem sive morem pro promovendis ad sacros Ordines vigentem in loco praedicti beneficii (nisi tamen illud continuam et praeassam residentiam requirat), sed iuxta taxam, vel, ea deficiente, iuxta morem, in alio loco domicilii vigentem.

6. « Porro ad sartam tectamque servandam ecclesiasticam disciplinam non minus momenti habet, quod clericali militiae nomen dare non permittatur iis, qui

haud satis idonei sint, quam quod, eidem militiae iam adscripti, laudabilem vivendi rationem sectentur, eamque morum exhibeant innocentiam, quae sanctitati suscepti instituti respondeat, multoque magis quod absteineant ab iis, quae a sacris canonibus iure meritoque vetita sunt, uti prorsus indigna hominibus tabernaculum Domini inhabitantibus, et venerando altaris ministerio dedicatis. Statuimus propterea atque decernimus, quod, si qui sunt clerici, aut prima tonsura, aut Ordinibus minoribus initiati, nullumque ecclesiasticum beneficium possidentes, qui, neglectis Concilii Tridentini decretis, habitum clericalem ac tonsuram non deferant, vel si etiam deferant, non tamen certae ecclesiae aut loco pio, cui ex mandato Episcopi adscripti fuerint, inserviant, sive in seminario ecclesiastico vel in aliqua schola aut universitate de licentia sui Ordinarii non versentur, Episcopi, nulla etiam praemissa monitione, eos privilegio fori privatos declarent, eorumque adscriptionem servitio certae ecclesiae antea factam deleri iubeant. Si qui meliorem vitae rationem non inierint, aut etiam si alii sint, quos ex propria culpa efficiendos idoneos promotioni ad sacros Ordines sperari nequeat, iisdem Episcopi, servata forma a sacris canonibus tradita, ad privationem aliorum clericalium privilegiorum contra ipsos procedant. Ubi vero reperiantur clerici capellaniae vel beneficia cuiuscumque etiam tenuis redditus obtinentes, quorum improbata vita, aliis offensionem praebens, destruat potius quam aedificet, vel concubinari, aut foeneratores, vel ebrietati, ludivae alearum dediti, vel satores rixarum, vel negotiatores, vel arma gestantes, vel incertis sedibus vagantes, vel clericalem habitum tonsuramque non deferentes, vel ecclesiastica immunitate in fraudem tributorum et ve-

ctigalium, a laicis non exemptis solvendorum, temere abutentes, vel qui demum similia aut maiora crimina patrantes, numero magis quam merito ad ecclesiam pertinere visi fuerint, Episcopi, praemissis tamen necessariis monitionibus, servatisque aliis de iure servandis, contra ipsos ad poenas a Romanis Pontificibus Praedecessoribus Nostris et a sacris Conciliis impositas, et etiam ad privationem beneficiorum et capellaniarum et ecclesiasticorum officiorum, in omnibus illis casibus, in quibus praedicta privatio a sacris canonibus imposita est, humanis quibuscumque rationibus posthabitis, procedant, memores, se ipsos neglectae subditorum emendationis condignas, Deo vindice, poenas persoluturos.

7. « Sed et cum personae ecclesiasticae nunquam satis in obsequiis supremo Numini exhibendis, iisque praestandis, quae eorum statui consentanea sunt, exerceri valeant; plurimum in Domino commendamus pium morem in plerisque Hispaniarum dioecesibus vigentem, ut clerici tam in minoribus quam in maioribus Ordinibus constituti, atque etiam presbyteri, tametsi beneficia vel officia ecclesiastica non habentes, superpelliceo induti in ecclesiis, quibus adscripti fuerint, Missae conventuali cum cantu celebratae, necnon primis et secundis Vesperis officii, diebus Dominicis, aliisque festis assistant. Quin imo enixe hortamur, ut Episcopi aliarum dioecesium, in quibus mos ille institutus hactenus non fuerit, id in posterum servari curent in omnibus, ac insuper satagant, ut omnes ecclesiastici praedicti etiam collationibus habendis coram parochis suis vel aliis ab Episcopo deputatis, super casibus conscientiae forum concernentibus et super ritibus ac caeremoniis sacris intersint.

8. « Et quoniam in praedictis Hispaniarum regnis reperiri intelleximus beneficia et cappellanas, etiam de iurepatronatus, vel ecclesiasticorum, vel laicorum, nullo tamen certo proventu instructas, vel adeo tenui, ut nec ad dimidiam, nec ad tertiam partem congruae, pro clericis ad sacros Ordines promovendis necessariae, ascendant, malis haud quidem levibus inde erumpentibus occurrere cupientes, statuimus et mandamus, quod Episcopi ad beneficiorum et cappellaniarum, quae nullum certum reditum habent, suppressionem statim deveniant. De aliis vero beneficiis et cappellaniis, quarum certus annuus fructus ad memoratam saltem tertiam congruae partem non ascendit, decernimus, nulli in posterum conferendam esse primam tonsuram ratione iuris assequendi aliquod ex dictis beneficiis et cappellaniis. Utque patronatum iura, quantum fieri possit, salva remaneant, liceat patronis tam ecclesiasticis, quam laicis, ad dicta beneficia et cappellanas nominare, non tamen veluti ad beneficia ecclesiastica, requirementia in nominandis primam tonsuram, sed tamquam ad legata pia; et nominati, tametsi primam tonsuram non habentes, ea retinere possint uti pia legata, cum onere adimplendi omnia onera a fundatoribus iniuncta.

9. « Non sine gravi animi Nostris dolore etiam accepimus, quod, quamquam Tridentina Synodus decreverit, omnes, qui parochiales vel alias curam animarum annexam habentes ecclesias quocumque modo obtinent, debere diebus saltem Dominicis, et festis solemnibus plebes sibi commissas, pro sua et earum capacitate pascere salutaribus verbis, docendo ea, quae Christifideles ad salutem scire oportet, ac explicando divinae legis praecepta fideique dogmata, puerosque eiusdem fidei rudimentis imbuendo, et brevi facillique

sermone vitia denunciando, quae declinare, et virtutes, quas sectari oporteat; nihilominus nonnulli parochialium ecclesiarum rectores, haec, quae suarum partium adeo sunt, praetermittunt, culpam huiusmodi a se amoliri nitentes, vel praetextu immemorabilis, sed quidem pravae consuetudinis, vel quia haec ab ipsis praestari necesse non videatur, suppetente nimirum copia aliorum habentium sacras conciones in aliis ecclesiis, itemque imbuentium pueros mysteriis fidei, vel in scholis, vel in compitis. Ne itaque sub inani istarum aliarumque similium excusationum praetextu tanta christianae reipublicae perniciēs struatur, districte praecipimus singulis Hispaniarum Archiepiscopis et Episcopis, ut omnino efficiant, quod omnes ii, qui animarum curam gerunt, munia praedicta per seipsos, vel, si legitime impediti fuerint, per alios idoneos diligenter exsequantur. Si vero aliqui non satis habiles ad illa obeunda reperiantur, iidem Archiepiscopi et Episcopi per alios, a se deputandos, sumptibus parochorum minus idoneorum, opportune suppleri curent; et in posterum beneficia, quibus animarum cura imminet, nonnisi vere idoneis ad memorata officia per se ipsos adimplenda conferantur.

10. « Praeterea, ne Constitutionis sancti Pii V, etiam Praedecessoris Nostri, in qua taxatur congrua fructuum portio, vicariis perpetuis animarum curam exercentibus assignanda, interpretationem ab eius sententia alienam fieri contingat, declaramus: Constitutionem illam pertinere dumtaxat ad vicarios perpetuos illarum ecclesiarum parochialium, quae aliis ecclesiis, monasteriis, collegiis, beneficiis et locis piis unitae sint: necnon, portionem annuam fructuum, quae ibidem statuitur assignanda ipsis vicariis in summa non maiori,

quam centum, nec minori, quam quinquaginta scutorum, intelligi debere de scutis argenteis iuliorum decem monetae Romanae pro quolibet scuto.

11. « Quoties itaque in aliis parochialibus ecclesiis, quae, ut praefertur, unitae non sint, oportuerit ex aliqua iusta causa provideri per coadiutores parochorum, aut per vicarios temporarios, curae erit Episcopis, pro data sibi a Tridentina Synodo potestate, partem fructuum praedictis coadiutoribus aut vicariis assignandam, determinare in ea quantitate, quae pro suo prudenti arbitrio et conscientia conveniens videbitur, ratione videlicet habita reddituum et emolumentorum ecclesiae parochialis, in qua deputati fuerint, necnon inspectis conditionibus loci, numero animarum, qualitate laboris et quantitate impensarum, quas commissi officii necessitas postulaverit. Quod si parochi ab Episcopis moniti, congruo iisdem termino praefixo, coadiutores, sive vicarios temporarios, quoties opus fuerit, assumere neglexerint, poterunt ipsi Episcopi eos quos huic muneri idoneos censuerint, auctoritate propria deputare cum assignatione antedictae portionis fructuum. Et nihilominus, ubi etiam praedicti coadiutores, aut vicarii temporarii a parochis nominati, vel assumpti fuerint, eorum de idoneitate Episcopis constare per examen debeat, antequam ad exercitium admittantur; nec satis sit, quod ad confessiones audiendas antea fuerint approbati, nisi aliis etiam qualitatibus, ad curam animarum recte exercendam opportunis, praediti noscantur. Quibus si careant, nec parochi deinde intra alium similem terminum, ab Episcopis praefigendum, alios vere idoneos nominaverint, tunc pariter ad ipsos Episcopos libere spectet deputatio cum dicta congruae assignatione; nec ulla parochorum contradictio, aut exemptio, aut appel-

latio, aut cuiuscumque iudicis inhibito executionem deputationis et assignationis certae partis fructuum in casibus praemissis suspendere possit, itemque non obstante qualibet contraria consuetudine, etiam immemorabili.

12. « Verum quia non satis animarum curae et necessitatibus quandoque consultum est per hoc, quod ad obeunda parochialia munia alii sacerdotes parochis adiungantur, sed maiora remedia adhiberi oportet, quoties nempe ob locorum distantiam, sive itineris difficultatem parochiani sine magno incommodo pro Sacramentis percipiendis, divinisque officiis audiendis accedere ad ecclesiam parochialem nequeant, tunc quidem meminerint Episcopi, licere sibi pro suo arbitrio, invitatis etiam rectoribus, vel intra easdem parochias destinare alias ecclesias, in quibus sacerdotes parochorum coadiutores Sacramenta ministrent, et divinum cultum exhibeant, vel novas parochias novasque parochiales ecclesias a veteribus distinctas constituere, iisque novos parochos praeficere, assignata ex reeditibus, ad veterem parochialem ecclesiam quomodocumque pertinentibus, convenienti portione ad victum eorum, qui vel tamquam coadiutores in dictis aliis ecclesiis deputati, vel tamquam distincti et independentes parochi curam animarum exercuerint, nulla ad praemissa impedienda suffragante appellatione aut inhibitione.

13. « Cum ex praescripto quoque Tridentinae Synodi Episcopis is honor tribuendus sit, qui eorum dignitati convenit, eisque in choro et in Capitulo, in processionibus et aliis actibus publicis primus locus esse debeat, et praecipua omnium rerum agendarum auctoritas, mandamus id religiose ac perpetuo observari in omnibus actibus, adeo iustae huiusmodi prae-

minentiae et auctoritati consentaneis, non obstantibus privilegiis etiam ex fundatione competentibus, consuetudinibus etiam immemorabilibus, sententiis, iuramentis et concordis, quae suos tantum obligent auctores.

14. « Praeterea, ut claustralis disciplinae vigor illibatus permaneat, Pontificiae Nostrae sollicitudinis partes etiam duximus interponendas. Cum itaque experientia compertum fuerit, quantum detrimenti illi afferatur, ex quo plures ad religiosum habitum admittantur, quam vires redituum patiantur, moderno, pro tempore existenti Nostro et Apostolicae Sedis in iisdem Hispaniarum regnis Nuntio per praesentes committimus et mandamus, ut curet et vigilantiam adhibeat, ne contra praescriptum memorati Concilii Tridentini in monasteria, conventus et domos, tam virorum, quam mulierum, sive bona immobilia possideant, sive non possideant, maior numerus recipiatur, quam qui vel ex proventibus propriis ipsorum monasteriorum, conventuum aut domorum, vel ex consuetis eleemosynis, aliisque quibuscumque obventionibus, in commune tamen conferendis, commode possit sustentari.

15. « Quoties vero Regulares ad Ordines erunt promovendi, servetur omnino decretum Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, a pie memoriae Clemente Papa VIII, Praedecessore etiam Nostro, confirmatum die 15 Martii 1596, quo sancitur, non ad alium, quam ad Episcopum dioecesanum literas dimissorias pro eorumdem Ordinum susceptione a suis Superioribus esse dirigendas, praeterquam in casu, quo Dioecesanus a dioecesi abesset, vel ordinationes non esset habiturus; quo etiam casu in literis dimissoriis ad alium Episcopum dirigendis expressa fieri debeat mentio vel de praedicta Episcopi dioecesani absentia,

vel de illa alia causa, videlicet, quod ordinationes non sit habiturus: exceptis tamen, quoad praedicta, Regularibus illis, quibus per speciale privilegium a Sede Apostolica post Concilium Tridentinum fuerit concessum, ut a quolibet catholico Antistite Ordines suscipere possint, super quo indulto nihil per praesentes innovare intendimus. Noverint autem Episcopi, se debere per semetipsos, secluso aegrotationis casu, Ordines conferre, et sacrorum Ordinum collationem statutis a iure temporibus, ac in cathedrali ecclesia, vocatis et adstantibus canonicis, publice habendam esse: vel si in alio dioecesis loco, semper tamen in ecclesia, quantum fieri poterit digniori, et praesente clero eiusdem loci. Ne vero incertitudo, an ipsi ordinationes sint habituri, nimis grave afferat incommodum promovendis, varia dioecesis loca inhabitantibus, per mensem ante singulis vicibus publico edicto ab iisdem Episcopis denuntietur, se ordinationes esse habituros, adeo ut quoties denuntiatio huiusmodi facta non fuerit, inde satis intelligant Regulares, Episcopum dioecesanum ordinationes ea vice minime esse habiturum, sibi que idcirco licitum futurum, Ordines ab alio Episcopo suscipere cum literis dimissoriis suorum Superiorum ad eum directis, servata in iis forma superius expressa.

16. « Episcopi in omnibus mulierum monasteriis sibi subiectis ordinaria, in aliis vero exemptis auctoritate Sedis Apostolicae inconcussae observari curent, quae circa sanctimonialium clausuram, vetitumque in dicta monasteria ingressum tam in decretis Tridentinae Synodi, quam in Constitutione similis memoriae Gregorii Papae XIII, etiam Praedecessoris Nostri, edita Idibus Ianuarii anni 1575 provide ordinata sunt.

17. « Perpendentes etiam christianae reipublicae in

primis expedire, ut ministerium ac potestas clavium in remittendis retinendisque peccatis recte exerceatur, declaramus, sacerdotes, tam saeculares quam Regulares, qui ab Episcopis obtinerint licentiam audiendi confessiones limitatam, vel quoad locum, vel quoad genus personarum, vel quoad tempus, non posse Poenitentiae Sacramentum administrare extra tempus, vel locum, vel genus personarum, ab ipsis Episcopis praescriptum, quocumque privilegio, etiam in vim Bullae, quae appellatur Cruciatæ Sanctae, competente, nullatenus suffragatur. Cumque idem Innocentius Praedecessor per suas die decima nona Aprilis anni millesimi septingentesimi expeditas Literas decreverit, sacerdotibus tam saecularibus quam Regularibus non licere confessiones eorum, a quibus ex indulto praedictae Bullae Cruciatæ ad id electi fuerint, audire absque praecedenti approbatione Ordinarii illius loci, in quo ipsi poenitentes degunt, et confessores eligunt, etiamsi ab Ordinariis illis, qui confessores electos approbassent, subditi essent; necnon confessiones aliter factas ac respective exceptas nullas fore, irritas et invalidas, et confessores ipso iure suspensos esse: Nos eandem Constitutionem approbantes, confirmantes et innovantes, declaramus insuper, praedictis sacerdotibus, tam saecularibus quam Regularibus ad confessiones excipiendas, vel ex vi praedictae Bullae Cruciatæ, vel ex quocumque alio privilegio electis, suffragari minime etiam posse, quod approbati alias fuerint ab Episcopo illo, qui aliquando fuerit Ordinarius loci, in quo confessiones audiendae sint, sed talis tunc temporis amplius non existat, vel quia ab humanis excesserit, aut episcopatu renuntiaverit, vel quia ad aliam ecclesiam auctoritate Apostolica translatus reperitur; sed necessariam omnino esse illius, qui

actualiter et pro tempore ordinariam iurisdictionem in ea dioecesi exerceat, approbationem. Haec tamen suffragetur, etiam tacita, eaque adesse censeatur, quousque praecedens licentia sive approbatio duret et revocata ab eo non fuerit; in quo casu nova et expressa impetranda erit, si illa praecedenter obtenta, vel per temporis adscripti lapsum exspiraverit, vel per posteriorem revocationem sublata fuisset.

18. « Meminerint quoque Regulares, se excipere non posse confessiones monialium, tametsi eorum regimini et gubernio subiectae sint, nisi ultra licentiam suorum Praelatorum regularium, praecedat examen coram Episcopo dioecetano faciendum, eiusque specialis quoad confessiones dictarum monialium approbatio: remota quacumque contraria consuetudine, etiam immemorabili.

19. « Cumque ex eodem Concilio Tridentino confessor extraordinarius bis aut ter in anno offerri monialibus debeat, qui omnium confessiones audiat, si in posterum Superiores regulares, quoad monasteria ipsis subiecta, toties praedictum extraordinarium confessorem deputare neglexerint, vel si etiam ex proprio eodem Ordine semper deputaverint, nec saltem semel in anno ad id munus elegerint sacerdotem, aut saecularem, aut regularem, alterius diversi Ordinis professorem, in his casibus Episcopi pro suo arbitrio et conscientia deputationem huiusmodi facere possint, nec illa, quovis titulo, aut praetextu, a Superioribus regularibus valeat impediri.

20. « Episcopi insuper abusus omnes, qui in ecclesiis, aut saecularibus, aut regularibus, contra praescriptum Caeremonialis Episcoporum et Ritualis Romani, vel rubricas Missalis et Breviarii irrepserint, stu-

deant omnino remove. Et, si adversus ea, quae in dicto Caeremoniali statuta sunt, consuetudinem etiam immemorabilem allegari contingat, postquam recognoverint, aut eam non satis probari, aut etiam probatam suffragari, utpote irrationabilem, de iure non posse, executioni eorum, quae in dicto Caeremoniali constituta sunt, diligenter incumbant, nec ulla suspensiva appellatio admittatur.

21. « Sedulo pariter curent iidem Episcopi, ut eliminentur abusus, si qui forsan, tam quoad ecclesiasticos saeculares, quam quoad Regulares inducti fuerint adversus Concilii Tridentini decretum de observandis et evitandis in celebratione Missarum *Sess. 22*, et contra Regulares, si opus fuerit, procedant ex Apostolica delegatione in eo decreto ipsis indulta, postposita quacumque appellatione suspensiva, sed solum reservata in devolutivo super quocumque dubio, quod excitari contingeret, declaratione Congregationis pro tempore existentium S. R. E. Cardinalium memorati Concilii Interpretum.

22. « Cumque circa Missarum celebrationem in privatis oratoriis, necnon circa usum altaris gestatorii a recol. mem. Clemente Papa XI, Praedecessore etiam Nostro, opportunum decretum promulgatum fuerit die 15 Decembris anni 1703, Episcopi dent operam, ut omnia ibidem statuta, etiam in regnis Hispaniarum serventur, idemque decretum in suis respective dioecibus, ut facilius omnibus innotescat, publicari faciant; addita etiam prohibitione, ne in privatis Regularium cellis, sive cubiculis, erigatur altare pro re sacra ibidem facienda, et contra quoscumque contravenientes censuris etiam ecclesiasticis procedant, adhibita quoad Regulares auctoritate Sedis Apostolicae, in memorato

decreto ipsis delegata, remotaque quacumque contraria consuetudine, etiam immemorabili. Declaramus tamen, quod cum in praedicto decreto statuatur, non licere Episcopis extra domum propriae habitationis in domibus laicis erigere altare, ibique Sacrosanctum Missae sacrificium celebrare, sive celebrari facere, huiusmodi prohibitio intelligenda non sit de domibus etiam laicis, in quibus ipsi Episcopi forte occasione visitationis, vel itineris hospitio excipiantur, ut nec etiam quando Episcopi in casibus a iure permissis, vel de speciali Sedis Apostolicae licentia absentes a domo propriae ordinariae habitationis, moram idcirco faciant in aliena domo per modum similis habitationis: his enim casibus licita iis erit erectio altaris ad effectum praedictae celebrationis, non secus, ac in domo propriae ordinariae habitationis.

23. « Praecipimus quoque accurate attendi ac adimpleri, quaecumque alia praescribuntur in eiusdem generalis Synodi *Sess. 25*, de Regularibus et monialibus. Cumque in *cap. 25* amplissime derogetur omnibus contrariis privilegiis, sub quibuscumque formulis verborum conceptis, ac mare magnum appellatis, etiam in fundatione obtentis, necnon constitutionibus et regulis etiam iuratis, atque etiam consuetudinibus vel praescriptionibus, etiam immemorabilibus, sciant omnes, derogationem huiusmodi non ad ea tantum referri, quae in praedicto capite continentur, sed etiam ad alia, quae in singulis superioribus capitibus eiusdem Sessionis constituta sunt.

24. « Ad haec, ut recta in iudiciis ratio servetur, praecipimus, quod, ubi in causis criminalibus Ordinarii locorum in regnis Hispaniarum processerint ex officio, hoc est, non ad ullius querelam sive accusationem, si

ab eorundem Ordinariorum sententiis appellatio vel ad Sedis Apostolicae Nuntium, vel ad Metropolitanos interposita fuerit, tunc (ne alioquin, si nullus actoris partes gerat, delinquentes poenam suis criminibus debitam effugiant), Procuratores fiscales tribunalis Nuntiaturae Apostolicae, et respective etiam Curiae Metropolitanae instantias aliosque actus desuper necessarios peragant et prosequantur, ut praedictae Ordinariorum sententiae iustam confirmationem et executionem obtineant. Quod si dictis Procuratoribus fiscalibus non citatis et inauditis contrarias sententias in gradu appellationis proferri contigerit, istae prorsus nullae sint ac irritae cum omnibus actis gestis, nullumque sortiri debeant effectum: quin immo praecedentes Ordinariorum sententiae executioni mandentur, perinde ac si appellatio ab iis interposita nullatenus fuisset.

25. « Ceterum, cum generaliter circa appellationes et inhibitiones satis provisum fuerit per Constitutionem piaem mem. Innocentii Papae IV, Praedecessoris etiam Nostri, in *cap. Romana*, ac etiam per decreta Concilii Tridentini, itemque alia edita die 16 Octobris 1600 a Congregatione negotiis et consultationibus Episcoporum et Regularium praeposita, et a praefato Clemente VIII Praedecessore confirmata, ac denique etiam alia promulgata tempore Pontificatus similis mem. Urbani Papae VIII, Praedecessoris itidem Nostri, die videlicet 5 Septembris 1626, volumus et mandamus, quod quidquid in omnibus memoratis Constitutionibus et decretis statuitur, diligentissime per omnes iis comprehensos observetur in causis ad curias ecclesiasticas pertinentibus in regnis Hispaniarum; quacumque consuetudine etiam immemorabili, vel quovis privilegio

aut stylo concedendi etiam quasdam inhibitiones nuncupatas temporarias, penitus excluso.

26. « Quo vero ad iudices conservatores et modum ac facultatem procedendi in causis civilibus, quae ad eorum cognitionem pertinere possint, inviolate custodienda erit norma praescripta in Constitutionibus fel. record. Innocentii IV, Alexandri IV, Bonifacii VIII, Gregorii XV, aliorumque Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, hac de re editis, necnon in decretis Concilii Tridentini, sub poenis ibidem contentis, quas praesenti Nostra Constitutione innovamus et confirmamus; hoc etiam addito, ut iidem iudices conservatores et mandatorum suorum executores exhibere debeant Episcopis aliisque locorum Ordinariis literas suae deputationis, quarum vigore procedere intendant.

27. « Enixe denique et ex intimo paterni cordis Nostri sensu omnes e religiosissima Hispanica natione monemus, ut memores sint, teneri se exacte, firmiter et cum effectu observare etiam omnia et singula in ceteris omnibus eiusdem Tridentini Concilii decretis sancita. Et ne eorum executio posthac ullo modo impediatur, declaramus, nullum pro impedienda aut suspendenda executione conciliarium sanctionum eiusmodi aut decretorum, quae ab Ordinariis edita fuerint, pro executione pariter eorum, quae in ipso Concilio statuta sunt, suffragari posse, ac debere contrarium privilegium, quod ante praedicti Concilii promulgationem a Sede Apostolica obtentum fuerit, nisi etiam post ipsum Concilium fuerit in forma specifica ab eadem Apostolica Sede confirmatum, vel noviter concessum; itemque ob stare non posse ullum statutum vel concordiam, quae a praedicta Apostolica Sede specialiter confirmata non sit, neque quaecumque

longaevum non usum aut contrariam consuetudinem vel praescriptionem, etiam centenariam vel immemorabilem, nisi forsitan praefatae consuetudinis aut praescriptionis materia capax sit, et insuper consuetudo, aut praescriptio immemorabilis probata iam sit et admissa a competenti iudice per tres sententias conformes, vel per unam, quae in iudicatum transierit, nec demum quancumque appellationem sive inhibitionem, etiam temporariam; reservato dumtaxat recurso in devolutivo ad memoratam Congregationem Cardinalium eiusdem Concilii Interpretum; quibus etiam tamquam exsequutoribus praesentium Nostrarum Literarum, non solum committimus et mandamus, ut eas ipsarumque decreta et ordinationes omnes perpetuo et inviolabiliter observari faciant cum eadem potestate, quae iisdem Cardinalibus a Sede Apostolica tributa est pro exsequutione decretorum memorati Concilii, sed etiam privative facultatem impertimur, quandocumque opus fuerit, interpretandi, explicandi, ac declarandi eandem Nostram Constitutionem, omnesque et singulas ordinationes in ea contentas (exceptis his, quae ad Caeremoniale Episcoporum, Rituale Romanum, et rubricas Missalis et Breviarii pertinent), quatenus illis dubietas aliqua aut difficultas emergerit, non retardata tamen interim illarum executione, adeo ut ante huiusmodi executionem nec ullus recursus ad eandem Congregationem Cardinalium, nec ulla super quovis dubio consultatio promoveri possit. Decretis vero et declarationibus a praedicta Congregatione faciendis, postquam Nostra, aut Romani Pontificis pro tempore existentis approbatio accesserit, statim quaecumque reclamatio, aut consultatio omnino cessare, perpetuumque silentium desuper impositum censi debeat.

« Decernentes, pariter easdem, etc.

« Non obstantibus praemissis, ac quatenus opus sit, etc.

« Volumus autem, etc.

« Datum Romae apud sanctam Mariam Maiorem sub annulo Piscatoris, die 13 Maii 1723, Pontificatus Nostri anno secundo. »

VII.

Benedicti XIII Constitutio « Pastoralis officii », qua praebendae theologalis et canonici poenitentiarum in ecclesiis cathedralibus Italiae, insularumque adiacentium, ubi non sunt, institutioni consulitur, cum aliis ordinationibus. — XIV Kal. Iun. 1725.

1. Pastoralis officii Nostri esse ducimus, assiduo enixoque studio curare, ut universa Sacrae Tridentinae Synodi decreta ubique inviolabiliter observentur; sed eorum prae ceteris executionem strenue promovendam, urgendamque Nobis esse arbitramur, ex quibus maiorem in Ecclesia Dei utilitatem proventuram fore conspicimus, ac eos potissimum, quorum opus in praedicatione et doctrina consistere debet, ut cunctos aedificent tam fidei scientia, quam actionum disciplina, excitari maxime posse confidimus ad impensius frequentandam tantopere necessariam sanctarum Scripturarum lectionem, quas qui nescit, ut beatus Hieronymus admonet, nescit Dei virtutem eiusque sapientiam; nam ignoratio Scripturarum ignoratio Christi est.

2. Cum itaque, saluberrimo praedicti Concilii Tridentini decreto, relato in *cap. 1, sess. 5, de Reformat.*,

cautum sit, ut nedum in ecclesiis cathedralibus, sed in collegiatis etiam oppidorum insignium, in quibus praebenda, aut praestimonium, seu stipendium pro sacrae Scripturae lectoribus constitutum non reperitur, praebenda quomodocumque, praeterquam ex causa resignationis, primo vacatura, ipso facto ad eum usum perpetuo constituta ac deputata intelligatur; et quatenus nulla, vel non sufficiens praebenda foret, locorum Ordinarii per assignationem fructuum alicuius simplicis beneficii, debitis tamen eius supportatis oneribus, vel per contributionem beneficiorum suarum dioecesium, vel alias, prout commodius fieri poterit, ita provideant, ut ipsa sacrae Scripturae lectio omnino habeatur: verum cum eiusmodi provida praefati Concilii dispositio in aliquibus cathedralibus, sicut non absque gravi animi Nostri dolore percepimus hucusque neglecta, debitaque executioni demandata non fuerit: hinc igitur est, quod Nos illius executionem pro Pontificiae vigilantiae debito urgere intendentes motu proprio, et certa scientia, ac matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, hac Nostra perpetuo valitura Constitutione sancimus, decernimus et mandamus, ut in cathedralibus quibuscumque Italiae insularumque adiacentium, in quibus praebenda theologalis hactenus instituta non fuerit, praebenda primo vacatura, post eisdem praesentis Constitutionis publicationem, sive ad Nos, Sedemque Apostolicam, sive ad Ordinarium illius collatio, atque provisio pertineat, ipso iure, et absque ulla alia declaratione, sit, ac esse censeatur praebenda theologalis constituta. Volumus insuper, ut tam illa, quam reliquae omnes aliae praebendae theologales hactenus constitutae et deputatae conferri semper debeant doctori in

sacra theologia, vel qui infra annum doctoralem lauream in eadem facultate suscipiat, et ceteroquin magis idoneo in formali concursu ab examinadoribus renuntiato, eo plane modo, quo parochiales ecclesiae conferuntur. Hunc porro in finem, quotiescumque eiusmodi praebenda theologalis conferenda erit, per edictum publicum vocentur, quicumque concurrere et examini sese subiicere voluerint, coram Episcopo, et quatuor examinadoribus, etiamsi synodales non sint, ab eodem Episcopo actu eligendis ac deputandis, in theologali tamen facultate licentiatis, et valde peritis sive saecularibus, sive regularibus, et illi, qui in eiusmodi cursu probatus, magisque idoneus renuntiatius fuerit, praebenda conferatur. Quoties autem praebendae collatio ad sanctam Sedem spectabit, Episcopus ad Romanum Pontificem pro tempore existentem acta concursus transmitti teneatur, ut ipse vacantem praebendam illi assignare, atque conferre possit, quem ceteris digniorem et magis idoneum in Domino iudicaverit.

3. Quodsi Episcopus primo vacaturam praebendam contra formam in praesenti Constitutione praescriptam conferre praesumpserit, vel etiam in aliis occurrentibus casibus eandem formam observare neglexerit, illius collatio atque provisio ipso iure nulla et irrita, nulliusque prorsus roboris vel momenti sit ac esse debeat, eiusdemque praebendae dispositio statim devolvatur et pertineat ad sanctam Sedem et Romanum Pontificem pro tempore existentem, a quo doctori in sacra theologia conferetur.

4. Ceterum, ut fructus, quem Tridentina Synodus ex praebendae theologalis institutione perceptum iri speravit, omnino re ipsa, et cum effectu percipiatur, volumus, statuimus et mandamus, tertiam partem pro-

ventuum dictae praebendae theologalis ab Episcopo distribui et proportionaliter applicari singulis lectionibus sacrae Scripturae, quae a praebendato praescriptis diebus et horis totius anni habendae erunt, ita ut, si praebendatus universas lectiones habuerit, assignatas distributiones integras absque ulla prorsus diminutione consequatur; si vero in aliqua, vel pluribus lectionibus defecerit, distributiones neglectis lectionibus respondentes amittat, quae in sacristiae ecclesiae beneficium cedant, ac erogentur. In casu autem gravioris contumaciae praebendati, liceat Episcopo deputare alium theologum sacerdotem saecularem vel regularem, qui iugiter supplendo eiusdem praebendati vices, praefatis distributionibus potiarur.

5. Quoniam vero nonnulli Episcopi, sicut accepimus, ut propriae incuriae aliquid velamen obtendant, dilatae erectionis eiusmodi praebendae theologalis causam in tenuitatem ac insufficientiam praebendarum suarum ecclesiarum reicere solent, Nos omnem de cetero praetextum, sive excusationem e medio tollere ac penitus eliminare volentes, motu, scientia, ac potestatis plenitudine similibus decernimus, statuimus atque praecipimus, quod, ubi praebenda theologalis, computatis etiam distributionibus quotidianis, ad annum saltem reditum scutorum sexaginta monetae Romanae non ascendat, pro summa ad hanc taxam conficiendam deficiente iidem Episcopi unire possint et debeant eidem praebendae aliquid simplex beneficium, cuius supplemento praedicta summa conficiatur, primo vacaturum in quocumque mense, et qualitercumque ac quomodocumque Sedi Apostolicae affectum et reservatum, ita tamen, ut a tali unione illa omnia beneficia, quae pro sanctae Romanae Eccl. Cardinalibus, Papae fami-

liaribus, Nuntiis Apostolicis, atque Praelatis Congregationum, quibus iidem S. R. E. Cardinales intersunt, Secretariis in alia Constitutione ad promovendam seminariorum erectionem novissime per Nos condita peculiariter reservavimus, perpetuo reservata et excepta sint, ac esse intelligantur, et quidquid secus fieri contingeret, ex nunc prorsus irritum ac inane nulliusque roboris vel momenti esse, ac fore decernimus et declaramus.

6. Postremo quaecumque hactenus de praebenda theologali, et sacrae Scripturae lectione sancivimus, extendimus etiam, ac adamussim observari volumus et mandamus (congrua tamen congruis referendo) quoad institutionem canonici Poenitentiarum in illis cathedralibus in quibus nondum fuerit institutus, eiusque honestam sustentationem, concursum, deputationem, omniaque alia ad illius officium pertinentia: et praeter illa, quae a Nobis superius disposita sunt, ea insuper, quae Tridentina Synodus *cap. 8, Sess. 24, de Reformat.* de huius ministri qualitate, aetate ac exemptione a servitio chori constituit, exacte observari decernimus, praecipimus et mandamus.

7. Decernentes etiam praesentes Literas semper firmas, validas et efficaces existere ac fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri ac obtinere, necnon praemissa omnia et singula in illis contenta per eos, ad quos spectat, et in futurum quomodolibet spectabit, perpetuo inviolabiliter observari; sicque, et non aliter per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii Apostolici auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de latere Legatos, et alios quoslibet quacumque potestate fungentes et functuros, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facul-

tate ac auctoritate, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane quidquid secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari.

8. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostris et Cancellariae Apostolicae regulis quibuscumque, aliisque Apostolicis etiam in universalibus etc.

9. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrarum sanctionis, institutionis, praecepti, voluntatis, mandati, decreti et derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli Apostolorum Eius, se noverit incursum. Datum Romae apud S. Petrum anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo vigesimo quinto, decimo quarto kalendas Iunii, Pontificatus Nostri anno primo. — P. M. Card. Prodataarius. — F. Card. Oliverius. — Visa de curia I. C. Archiepisc. Amasenus. — Loco † Plumbi. — L. Marti-nettus. — Registrata in Secretaria Brevium.

VIII.

Instructio pro parvulis prima vice ad Sacramentalem Confessionem admittendis, edita a Bened. XIII in Conc. Romano. — An. 1725.

INTRODUCTIO.

Quoniam S. Carolus Borromaeus in aureis suis Admonitionibus ad Confessarios suae Civitatis et Diocesis Mediolanensis insinuat: *esse morem sanctum admittere parvulos, quamvis quantum aut sextum aetatis*